

Садржај:

Увод	3
Кич – појам кича	4
Карактеристике кича	5
Политика и кич	9
Религија и кич	10
Туристички кич	11
Закључак	13
Литература	14

Увод

Кич, појам којим се најчешће означава лош укус, не припада само подручју уметности, већ је и саставни део социологије уметности и социологије укуса. Не само да је карактеристика свих уметности, кич је присутан у свим начинима човековог изражавања. Од ликовне уметности, књижевности, филма у двадесетом веку преселио се и на друга не уметничка подручија друштвеног живота од политике, породице, туризма, реклама, али присутан је и у религијском животу. Историјски периоди у којима долази до распада вредности, су периоди у којима можемо видети поједине елементе кича. Најреспострањено је мишљење да кич настаје у 19ом веку као последица покушаја уздизања средње класе која имитирајући статусне симболе више класе покушава уздићи на њихов ниво. У данашње време кич је појава која се раширила у свим друштвеним слојевима. Кич копира уметност у свим њеним специфичним појавама. Имитирају се наједноставнији облици неког дела и зато је кич кривотворина, копија уметности. Губи се уметничка вредност која постаје кич вредност. Реформе уметности које су покушале спречити продор кича, нису успеле јер се исто догађа и у осталим друштвеним сферама. Кич се данас проширио на рекламе, политику, туризам, породицу, религију, филм а немогуће га је избећи јер је директан производ масовне културе у којој живимо. Окружени смо предметима које можемо назвати кичем. Свакодневно, не размишљајући превише о њима, их конзумирамо јер су нам наметнути путем масовних медија који манипулишу друштвом. Кич је кроз историју био погодан за политичку пропаганду и то у периоду фашизма, нацизма, стаљинизма, разних диктатура.

1. Кич – појам кича

Кич у социологији културе, па и у културологији уопште, спада у ред тзв. лебдећих категорија. Највећа потешкоћа у дефинисању кича лежи у чињеници да се кич не везује конкретно само за једну сферу живота нити искључиво за одређену групу предмета. Ни за шта се поуздано не може утврдити и рећи: ето, то је кич, а ово друго није. Кич предмети и ствари нису испарцелисани, нити издвојени некаквим означавајућим линијама. Зато су дефиниције кича најчешће корелативне и компаративне. Кич је, дакле, све оно у култури што није право, есенцијално, по себи вредно, аутентично.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com